TAD JĒZUS ATNĀCA UN PASAUCA

Jāņa evaņģēlija 11. nodaļa, sākot ar 18. pantu, es vēlos to izlasīt.

Bet Betānija bija netālu no Jeruzālemes, apmēram piecpadsmit stadiju.

Un daudz jūdu bija atnākuši pie Martas un Marijas, lai mierinātu viņas par viņu brāli.

Marta, dzirdējusi, ka Jēzus nāk, izgāja Viņam pretim, bet Marija palika mājās sēžot.

Tad Marta sacīja Jēzum: "Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris!

Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs...Dievs Tev dos."

Jēzus viņai teica: "Tavs brālis celsies augšām!"

Marta teica Viņam: "Es zinu, ka viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā."

Jēzus viņai sacīja: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,

Un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?"

Viņa sacīja Viņam: "Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē." (Un paskatieties uz šo!)

Un, to sacījusi, viņa aizgāja un pasauca Mariju, savu māsu, tai paslepus sacīdama: "Skolotājs ir atnācis un tevi sauc."

2 Lūgsim. Debesu Tēvs, apstiprini šos vārdus mūsu sirdīm šovakar, jo mēs tagad gaidām uz Tevi. Tavs Vārds, Tavs kalps un šis teksts, tas viss ir uzticēts Tev, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

3 Mans mērķis, kāpēc es atrodos šeit, ir mēģināt palīdzēt Dieva ļaudīm. Ne tik daudz lūgties un uzlikt rokas slimajiem, bet gan lai viņi varētu atpazīt Jēzu Kristu mūsu vidū, Dieva Dēlu mūsu vidū. Šovakar mēs runājam par šādu tēmu: *Tad Jēzus atnāca un pasauca*.

4 Un tā, tas laiks, par kuru mēs runājam, tas bija ļoti skumjš laiks. Ja jūs kādreiz esat lasījuši šo stāstu no mūsu Kunga dzīves, mēs redzam, ka Viņš bija liels draugs šim puisim, Lācaram. Viņš bija... Pēc tam, kad Viņš aizgāja no Jāzepa...tas ir, Viņš bija aizgājis un atnācis dzīvot kopā ar Martu, Mariju un Lācaru. Un viņi bija lieli draugi. Viņiem bija... Viņš bija viņiem kā mācītājs, īsts draugs. Un viņi gatavoja Viņam apģērbu, tuniku, ko vilkt mugurā, tā man šķiet, un apgalvo, ka tā bija uzausta vienā gabalā, bez vīlēm. Un tādējādi viņi bija izdarījuši dažādas lietas Viņa dēļ, jo viņi ticēja Viņam. Tas ir, viņi...viņi bija ticējuši un bija redzējuši to. Viņi bija atstājuši draudzi un tā tālāk, lai sekotu Viņam. Un tas bija kaut kas nopietns tajos laikos, par to varēja sodīt pat ar nāvi, par aiziešanu no tās.

5 Bet Jēzus, šis Puisis, kurš, kā viņi apgalvoja, staigāja apkārt, izjaukdams viņu draudzes un runādams sliktas lietas par viņu priesteriem, un...un tā tālāk, Viņš bija...Viņš bija nodarījis viņiem lielu kaitējumu, tā viņi domāja. Un...un pat apliecināt Viņu nozīmēja tikt izslēgtiem no sinagogas. Un tad, ja tu esi ārpus tās draudzes, viņi...viņi uzskatīja, ka tev nav nekādu izredžu uz izpirkšanu. Ja tu nepiederēji pie kādas no viņu sektām, piemēram, farizejiem, saduķejiem vai vēl kaut kur, tev nebija izpirkšanas, ja tu biji ārpus tās. Un ja viņiem bija tiesības, atslēgas, un viņi varēja vienkārši izmest tevi ārā, ja viņi to gribēja... Tas bija viņu pašu izteiciens. Nav brīnums, ka Jēzus teica: "Jūs ar savām tradīcijām esat padarījuši Dieva Vārdu bezspēcīgu." Saprotat?

6 Un tagad tas atkal ir atkārtojies, jo mēs visi zinām, ka vēsture reizēm atkārtojas. Un ir...ir skumji to teikt, bet bija pravietots, ka tas atkārtosies, un tas atkal ir noticis.

Mēs redzam, ka par Jēzu tur nebija augstās domās.

7 Bieži cilvēki vēlas nosodīt cilvēku, kurš viņiem nepiekrīt. Mums šādi nevajadzētu darīt. Mēs varam nepiekrist viens otram, un tomēr būt draudzīgi. Ja es nevarētu nepiekrist cilvēkam, bet joprojām viņu mīlēt un lūgties par viņu, un nepiekrist viņam...viņam, pamatojoties uz Rakstiem,

labākas izpratnes dēļ, tad es viņam neko neteiktu. Es vienmēr gribu nepiekrist viņam draudzīgi, jo es viņu mīlu, un es...es, protams, negribu, lai viņš aiziet pazušanā. Un viņam būtu jādara tāpat attiecībā pret mani; mēs negribam aiziet pazušanā. Un mums ir jābalsta savas domas uz tā, ko saka Vārds. Lai Vārdam ir taisnība. Nevis mūsu ticības mācība vai mūsu domas, bet tas, ko Viņš saka; nekāds patvaļīgs skaidrojums, tikai tas, ko saka Vārds.

8 Nesen vakarā es izdarīju kaut ko, kas šķita teju vai zaimojošs, man šķiet, ka tas bija vienrīt kalpotāju brokastīs. Es veicu Jēzus iztiesāšanu. Es teicu: "Tieši tāpat, kā viņi izdarīja toreiz, tāpat viņi dara arī šodien." Varbūt būtu labi, ja es to tikai nedaudz atkārtotu, ja mums ir laiks. Lūk, es teicu, ka šodien mēs redzam, ka...

9 Lutera reformācijā viņš...tajā laikā viņš pateica, ka taisnais ticībā dzīvos. "Tas, kas tic, viņam tas ir." Bet mēs konstatējām, ka daudzi no viņiem teica, ka viņi tic, bet viņiem tā nebija.

10 Džona Veslija dienās, ja viņi saņēma otro svētību, kā viņi to sauca, svēttapšanu, pilnīgu svētdarīšanu, viņi kļuva laimīgi un skaļi gavilēja. "Tas ir ikvienam, kas skaļi gavilē." Bet viņi konstatēja, ka viņiem tā nebija. Daudzi no viņiem skaļi gavilēja, bet viņiem tā nebija.

11 Pentakostu dienās viņi sacīja: "Tagad ir atnākusi dāvanu atjaunošana, Gara kristība. Tas, kurš runā mēlēs, ir to saņēmis." Mēs redzam, ka daudzi runāja mēlēs, bet viņiem tā nebija.

12 Tā ka viņi saka: "Nu, tie ir Gara augļi, lūk, kas tas ir." O, nē, tie nav Gara augļi. Kristīgajā zinātnē, tas ir, kur gandrīz... Mīlestība ir Gara auglis. Tādā gadījumā...un viņiem ir vairāk mīlestības nekā jebkuram citam, bet viņi noliedz Jēzus Kristus dievišķumu; viņi sauc Viņu sauc par vienkāršu pravieti, par parastu cilvēku. Saprotat? Tā ka tas par to neliecina.

13 Atļaujiet man to uz brītiņu apšaubīt. Izskatīsim Jēzus lietu tiesā. Un lai Dievs piedod man šo izklāstījumu no šīs platformas, bet es uz brītiņu nostāšos pret Viņu, vienkārši lai izgaismotu to jums. Saprotat?

14 "Tagad es esmu jūs šeit sapulcējis, ļautiņi; es vēršos pie jums. Es..." (tas notiek tajā senajā laikā, kad Jēzus no Nācaretes bija uz zemes.) "Es esmu atnācis pie jums, lai izspriestu kopā ar jums pret šo puisi, Jēzu no Nācaretes. Lūk, mēs visi zinām, ka Dievs ir mīlestība. Bībele saka, ka Viņš ir. Labi, un mīlestība, tas Gars ir pacietība, lēnprātīgums, pacietība, maigums un tā tālāk, un mīlestība. Un tā, es saku, es gribu jums kaut ko pajautāt. Mēs apskatīsim to, ko...ko mēs zinām, kas ir kristietis."

15 "Paskatieties uz jūsu veco priesteri. Viņa vec-vec-vec-vectēvs bija priesteris. Viņam bija jāpiedzimst šajos levītu radurakstos, lai viņš būtu priesteris. Mēs redzam, ka viņam nebija tāda jaunība, kāda bija pārējiem no jums. Ko viņš dara? Viņš ziedo sevi, viņš ir tur un studē Vārdu, Dieva Vārdu. Viņš izskata to dienu un nakti, dienu un nakti, viņam ir jāzina katrs tā burts, katrs vārds tajā rakstu rullī. Viņam ir jāzina tas no galvas. Viņš...viņš, vienkārši viņam kaut ko par to būtu jāzina."

16 "Un vēl, turklāt, kad tavs tēvs un māte apprecējās, kas savienoja viņus kā vīru un sievu? Tavs dievbijīgais, vecais priesteris. Kurš atnāca pie tava tēva, kad viņam bija nepieciešama palīdzība un viņš bija parādā kādu naudas summu par savu saimniecību, ko aizdevēji grasījās atņemt? Kurš stāvēja viņam blakus? Tavs mīļais, vecais priesteris. Kurš stāvēja pie tavas mātes tur istabā, kad tu nāci pasaulē? Mīļais, vecais priesteris. Kurš nāk pie tevis, kad tu esi slims un tev ir vajadzība? Tavs mīļais, vecais priesteris. Kurš tevi svētīja un veltīja Dievam, un apgraizīja tevi astotajā dienā? Tavs mīļais, vecais priesteris. Kad tavi vecāki jau grasījās šķirties, kas viņus atkal saveda kopā, atkal viņus saliedēja? Tavs mīļais, vecais priesteris. Kad tur apkaimē ir problēmas, kas rūpējas par to? Tavs mīļais, vecais priesteris. Protams."

17 "Lūk, šis mīļais, vecais priesteris zina, ka Bībelē ir teikts, ka Dievs pieprasa jēru kā upuri. Daudzi no jums, vīri, esat uzņēmēji, tāpēc jūs neaudzējat aitas, taču Dievs pieprasa aitu. Viņi tur izveidoja dažus steliņģus, viņi pārdeva savas aitas, lai tie uzņēmēji varētu atnākt un tās nopirkt, lai pienestu upuri par savu dvēseli, ko pieprasa Dievs."

18 "Ko darīja šis jaunais puisis, kuru sauc par Jēzu? No kurienes viņš uzradās? Saka, ka viņš ir

dzimis no jaunavas. Kad kāds ir dzirdējis kaut ko tik muļķīgu? Mēs zinām, ka viņa mātei viņš jau bija, pirms viņa un Jāzeps bija dzimuši...tas ir, pirms viņa un Jāzeps bija apprecējušies, viņš piedzima. Lūk, mēs redzam, ka viņam...viņam ir slikta reputācija, pirmkārt."

19 "Vai Viņam ir kāda biedra karte? Ja viņš ir dievbijīgs vīrs, tad kādai grupai viņš ir pievienojies? Tajā laikā, kad jūsu priesteris mācījās, mācījās, mācījās, mācījās, lai zinātu šo Vārdu, bet viņš te uzrodas, laužot to, ko tas bija uzcēlis. Vai jūs sauktu to par 'Dievu'? Protams, nē."

20 "Lūk, todien, kad jūsu priesteris bija sagatavojis tur to vietu...kur jūs varējāt nopirkt to upuri, ko izdarīja tas jauneklis? Laipnību? Viņš dauzīja, salika kopā vairākas virves, kaut kādas šķiedras un ādas, un skatījās uz cilvēkiem ar dusmām; apgāza tos galdiņus, dauzīdams padzina viņus no turienes. Un jūs saucat to par Gara augļiem, skatījās uz viņiem ar dusmām? Un, paskatieties, atņēma cilvēkam iespēju pielūgt Jehovu! Biznesmenis vēlas Viņu pielūgt; viņš neaudzē jērus, un viņš atnāca turp, lai to nopirktu. Bet Viņš apgāza to visu un izmeta viņus, un izdzina viņus ārā."

21 Kam tur ir Gara augļi? Hm-hm. Saprotat? Te nu tas ir. Saprotiet, nevis Gara augļi, nevis runāšana mēlēs, nevis skaļa gavilēšana.

22 Jūs teiksiet: "Tādā gadījumā, brāli Branham, kāds ir tas pierādījums? Kāds ir tas pierādījums?" Konkrētā laika Vārda apliecinājums.

23 Viņiem bija Bībele. Viņš bija tieši tas, ko Jehova teica, ka tas notiks. Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums. Tas sevi izskaidroja tur. Tur bija jūsu priesteri, tur bija viss, kas viņiem bija, un viss pārējais bija tik ļoti sakārtots rutīnā, un tā tālāk, bet tomēr viņi nespēja ieraudzīt Vārdu. Un Viņš padarīja to Vārdu dzīvu tam periodam. Tas bija tas pierādījums tajā periodā.

24 Luteram bija pierādījums viņa periodam, Veslijam bija viņa periodam, pentakostiem viņu periodam, bet mēs dzīvojam citā periodā. Tās lietas ir labas. Bet tāpat kā mazulim ir pirksts, acs un deguns, bet pēc kāda laika viņam jākļūst par cilvēku. Viņam ir jākļūst par pilnvērtīgu bērnu; tad jāpiedzimst, viņam ir dvēsele, ķermenis, gars, viņš var staigāt apkārt.

25 Un tā, mēs redzam, ka visu to, ko Jēzus bija uzrādījis...bet tikai nedaudzi, tikai tie, kurus Viņš bija paredzējis dzīvībai, redzēja Viņu. Nevis lieli pūļi; Viņa pūlis nekad nevarēja būt tāds kā Kajafas pūlis. Nu, Kajafa būtu varējis sapulcināt visu valsti. Jēzus sapulcināja kopā tikai dažus. Nebija daudz to, kas Viņu pazina. Tūkstošiem tūkstošu, kad Viņš atnāca uz zemes, Viņš staigāja pa zemi, bet viņi pat nezināja, ka Viņš bija šeit.

26 Tāpat tas notiks atkal! Viņš atnāks pie tiem, kas ir aicināti uz dzīvību. Viņš pazīst tos, kas ir aicināti uz dzīvību. Un Viņš nebūs... Tas ir Viņa darbs, parūpēties par to.

27 Un tā, mēs redzam, ka tad viņi izgāja no draudzes un viņi bija Viņam noticējuši. Viņš bija viss, kas par Viņu bija teikts Vārdā.

28 Un kādu dienu Viņš aizgāja no viņu nama. Es gribu runāt par trim lietām: Jēzus bija aizgājis; nāve bija atnākusi; un visas cerības bija zudušas. Es gribu parunāt par šīm trim lietām dažas minūtes.

29 Jēzus bija aizgājis. Un, kad Viņš aizgāja, atnāca nelaime. Lūk, kad Viņš atstāj tevi vai tavu māju, kur tu dzīvo, tuvojas nelaime. Sātanam durvis ir atvērtas, kad Jēzus aiziet.

30 Viņš bija aizgājis, un...un tiklīdz Viņš to izdarīja, tad ienāca nāve. Un kad Jēzus iziet, ienāk nāve. Būt nošķirtam no Viņa ir nāve, tāpēc nāve ienāca, kad Jēzus izgāja.

31 Un nāve bija atnākusi pie Lācara. Un tad Tas, kuram viņi ticēja un mīlēja, viņi bija sūtījuši pēc Viņa, lai Viņš atnāktu palūgt par Lācaru, jo viņi bija redzējuši Viņu un zināja, ka Viņš pazina Dievu, ka "visu, ko Dievs..." Marta to izteica šādi: "Visu, ko vien Tu tagad pateiksi Dievam, Dievs to izdarīs." Viņa atpazina, ka Viņš un Dievs bija viens. Viņš bija tā laika Vārds, un viņa atpazina to. Un viņa zināja, ka, ja vien viņa varētu sakontaktēties ar Viņu...bet Viņš bija aizgājis, un viņi nevarēja ar Viņu sazināties. Un viņi sūtīja pēc Viņa, bet, tā vietā, lai Viņš atnāktu, Viņš devās tālāk. Un tad viņi sūtīja atkal, bet, tā vietā, lai Viņš atnāktu, Viņš devās vien tālāk.

32 Dažreiz mēs esam neizpratnē, kāpēc notiek tādas lietas, bet vai tad Rakstos nav teikts:

“Visas lietas nāk par labu tiem, kas mīl Dievu”? Viņš zina, ko Viņš dara. Ja Viņš kavējas, viss ir kārtībā. Viņš zina, ko Viņš dara. Tam bija kāds mērķis.

33 Mēs ieraugām, ka Viņš teica Jāņa 5:19: “Patiesi, patiesi Es saku jums: Dēls no Sevis nevar neko darīt, ja viņš neredz Tēvu to darām.”

34 Tēvs bija pateicis Viņam iet prom un būt prom tik un tik dienas. Pēc tam, kad šīs dienas bija pagājušas, tad Viņš pateica to, ko Viņš pateica: “Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis.”

Un viņš teica: “Nu, tad jau viņš dara pareizi.”

35 Viņš teica: “Viņš ir miris. Un jūsu dēļ Es priecājos, ka Es tur nebiju.” Jo viņi bija mēģinājuši panākt, lai Viņš aiziet pie viņa, lai dziedinātu viņu vai pateiktu, kas ir jādara. Bet Viņš zināja, kam bija jātiek izdarītam, tāpēc Viņš bija izdarījis tieši to, ko Viņam bija paredzēts darīt: būt prom. Paskatieties uz Viņu pie tā kapa, kad Viņš atgriezās. Viņš izpauda to, kad Viņš atgriezās un ieraudzīja šo namu.

36 Visas cerības bija zudušas. Lācars bija miris. Visu laiku viņi turpināja domāt: “Varbūt Viņš parādīsies. Varbūt Viņš parādīsies. Varbūt Viņš atgriezīsies.” Galu galā viņš nomira, viņš pārstāja elpot.

37 Viņi aizgāja, iebalzamēja viņu, iztecināja no viņa ķermeņa asinis, ietina viņu linaudeklā, garšvielās, iebalzamēja viņu un ielika viņu kapā, kapa priekšā pielika akmeni, kā bija ierasts apbedīt tajos laikos. Caurums zemē, varbūt klintī, un uzlika uz tā akmeni, tāda bija viņu paraža.

38 Pagāja pirmā diena, pagāja otrā diena, pagāja trešā diena, pagāja ceturtā diena, tas cilvēks jau trūdēja tajā kapā. Viņa deguns droši vien bija iekritis. Tā, manuprāt, ir tā pirmā lieta, kas iekrīt, deguns. Un viņš jau bija satrūdējis. Viņa...viņa miesa jau bija atgriezusies zemes pīšļos jeb atgriezās tajos. Viņa dvēsele bija viņu atstājusi un kaut kur devusies pirms četrām dienām.

39 Visas cerības kādreiz redzēt viņu šajā dzīvē bija zudušas. Un tad, kad visas cerības bija zudušas... Viņi bija gaidījuši: “Varbūt, ja Viņš atnāks pirmajā dienā, otrajā dienā...” Nē. Tad viņš nomira, bet Viņš neatnāca. Tad iestājās izmisums.

40 Pēc kāda laika tur droši vien kāds viņai teica: “Skolotājs ir ārpusē.” Un Marta dodas uz turieni!

41 Jēzus ieradās tajā tumšajā stundā, kad visas cerības bija zudušas. Tieši tad Viņš parasti atnāk. Saprotat? Viņš atnāk tieši tajā drūmākajā laikā, tad uz skatuves parādās Jēzus.

42 Tagad paskatieties, Viņš atnāca un pasauca Martu. Viņa klātbūtne atnesa jaunas cerības. Nebija nozīmes, ka tas puisis bija miris, tomēr Viņa klātbūtne atnes jaunu cerību.

43 Iespējams, šovakar tu sēdi šeit, mans draugs, kad ārsti ir atteikušies no tevis, tev ir vēzis, sirds slimība. Varbūt tu sēdi ratiņkrēslā, sakropļots, visa zinātne saka, ka tev vairs nav nekādas cerības; kalcija nogulsnes ir...ir samezglojušas tavus...tavus kaulus, ka tu vairs nevari tos saliekt. Vai arī tava...tava sirds ir tik sliktā stāvoklī, ka ārsts saka, ka tu vari nomirt jebkurā brīdī. Ak, un liels skaits cilvēku, kam ir vēzis un tuberkuloze, varbūt pēdējā cerība, kas jums bija, bet šķiet, ka ārsts ir no jums atteicies. Tomēr, atrasties Jēzus Kristus klātbūtnē un apzināties šo klātbūtni, tas atkal atnes cerību.

44 Kāds varbūt pat ieminēsies tev par to. Varbūt tu nekad agrāk par to neesi dzirdējis, bet, ja kāds tev saka: “Es zinu, kur ir viena draudze, viņi tic Dievam, un viņi lūdzas par slimajiem,” uzreiz (lūk, tu jau esi gatavs mirt.), saprotiet, uzrodas jaunas cerības. Tā notiek vienmēr. Tajā tumšajā stundā, parasti, kad kāds pasaka kaut ko par to, pastāsta jums par Jēzu. Viņa klātbūtne atnes jaunas cerības.

45 Lai šovakar tas paveic to pašu, ko tas izdarīja vakar vakarā. Kad mēs redzam šo apstiprināto Vārdu bez jebkādas šaubu ēnas, kas ir ticis izpausts un pierādīts, ka *tas* Jēzus, kurš dzīvoja pirms deviņpadsmit gadsimtiem, kas nomira Golgātā, trešajā dienā augšāmcēlās un parādījās tiem mācekļiem, un atvēra viņu acis, un deva šīs dienas apsolījumu, atrodas tieši šeit šovakar mūsu klātbūtnē; tam noteikti ir jāatnes cilvēkiem cerība. Uzliesmo jaunas cerības.

46 Varbūt kāds sacīja: “Draudze jau kādu laiciņu ir tāda kā nedaudz izkaltusi. Mums nav bijis nekāda svaiga ūdens jau vairākus mēnešus. Mums nav bijis atmodas. Šķiet, ka ikviens ir tik ļoti sastāvējies vai vēl kaut kas. Mēs vienkārši nākam uz draudzi un nodziedam kādu dziesmu, un...un paklausāmies dažus spredi̇ķus un atgriežamies atpakaļ.” Bet pavisam negaidot, kad mēs sākam izžūt, tad uz skatuves parādās Jēzus, atsvaidzina mūs, atnes mums kaut ko jaunu. Viņš vienmēr ir tur, lai to izdarītu. Jaunas cerības atnāk, kad...kad ienāk Jēzus. Viņa klātbūtne atnes jaunu cerību.

47 Viņa zināja, ka Viņš bija tas izpaustais Dieva Vārds. Viņa bija redzējusi to periodu. Tas ir, ja viņa nebūtu to redzējusi, viņa joprojām būtu ortodoksāla. Viņa joprojām būtu piederējusi tai draudzei. Bet viņa bija ieraudzījusi to apsolīto Vārdu. Viņa bija ieraudzījusi to apsolīto Vārdu, kas tika izpausts caur Viņu, un viņa zināja, ka Viņš bija tas dzīvais Vārds. Un, kad viņa par to izdzirdēja, viņu neuztrauca, cik daudzi viņu kritizēja, nekas cits, viņa devās Viņu satikt, cik ātri vien varēja. Saprotat? Viņa zināja, ka Viņš bija tas izpaustais Vārds.

48 Nav šaubu, ka viņa bija lasījusi stāstu par Eliju viņa laikā. Lūk, viņš bija Dieva izpaustais Vārds tajā dienā. Viņš bija pravietis, un Tā Kunga Vārds nāk pie pravieša. Un tur bija viena sieviete, kurai bija bērniņš, kas bija viņai dots kā svētība, ar ko viņu bija svētījis pravietis, un viņai bija tas bērns.

49 Kādu dienu apmēram pulksten vienpadsmitos viņš droši vien dabūja saules dūrienu. Viņš bija laukā kopā ar savu tēvu, Bībelē nav teikts, ka tas bija...ka tas bija saules dūriens, bet viņš sāka kliegt: “Mana galva! Mana galva!” apmēram pulksten vienpadsmitos dienā. Un viņam bija kalps, tēvam, lai aiznestu viņu mājās. Viņš gulēja savas mātes klēpī apmēram līdz pusdienlaikam, kļuva arvien slimāks un slimāks, un visbeidzot nomira.

50 Un, lūk, tā vietā, lai kristu izmisumā...atnāca visi kaimiņi, raudādami un darīdami visu ko tādu. Bet tā nesatricināmā māte, viņas bērniņš bija miris, viņa aiznesa viņu uz to istabiņu, ko viņa bija sagādājusi tam pravietim, un nolika viņu uz viņa gultas, *šādā* veidā. Un viņa pateica kalpam: “Apsedlo man mūli un dodies taisni uz priekšu, un neapstājies, kamēr es tev to nepateikšu.” Ak vai! Tas ir tas!

51 Mums nav laika diskutēt un strīdēties. Tas viss ir pagātnē. Iesim uz priekšu. Mums ir jānokļūst tur. Mums ir vajadzība.

52 Un tā viņam teica: “Dodies uz priekšu un nepalēnini savu gaitu, kamēr es tev nelikšu.” Un viņi devās, līdz viņi nonāca pie Elijas.

53 Elija, būdams Dieva vīrs, nebija tāds kā Kristus; Kristus zināja visas lietas, jo Viņš bija Dievs. Elija bija daļa no Dieva. Tas bija Kristus Elijā. Un tas bija tās stundas vēstījums, jo Dieva Vārds tam laikam bija pie tā pravieša.

54 Jēzus bija visu to praviešu pilnība, ikviens no viņiem tikai izpauda Viņu. Tas arī viss. Viscaur, sākot no Jāzepa, no trīsdesmit sudraba gabaliem, it visur, viņš...viņš attēloja Kristu. Tāpat arī Mozus!

55 Dāvids, sēžot uz tā pakalna kā noraidīts ķēniņš, raudāja, jo viņš bija noraidīts. Astoņsimt gadus vēlāk uz tā pakalna sēdēja Dāvida Dēls. Tas bija Kristus Gars Dāvidā tajā laikā. Un Viņš... Ak! Viņš bija gan Dāvida sakne, gan atvase. Un tā Viņš sēdēja uz tā pakalna, raudādams kā noraidīts Ķēniņš: “Jeruzāleme, Jeruzāleme, cik reižu Es gribēju sapulcināt jūs, kā vista sapulcina savus cālīšus.” Kas tas bija? Tas bija Kristus toreiz.

56 Tas bija Kristus, raudāja, kad Dāvids uzrakstīja to dziesmu: “Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis? Visi mani kauli, viņi vēro mani. Viņi caurdūra Manas kājas un Manas rokas. Viņi sadalīja Manas drēbes savā starpā. Viņi met kauliņus par Manu apģērbu.” Tas bija Kristus, kas runāja Dāvidā. Tā tas ir. Viņš bija Vārda izpausme. Kristus atnāca, lai piepildītu tās lietas, kuras bija pateiktas caur praviešiem, jo Vārds bija pie tiem praviešiem.

57 Viņš pateica to mācībstundā vakar vakarā, ka Viņš nāca, lai piepildītu to, ko par Viņu bija teikuši pravieši, jo viņiem bija Vārds. Un Elija bija Dieva pravietis, tā laika Vārds.

58 Tā ka tā sieviete, sunamiete, palika kopā ar to pravieti, līdz viņš atnāca un izpauda Dieva

spēku, un uzgūlās uz tā bērniņa, un bērniņš atdzīvojās.

59 Un tā, Marta noteikti to atpazina, neskatoties uz to, ka viņa bija aizņemta ar mājas darbiem, trauku mazgāšanu un tā tālāk. Bet tur viņa parādīja savu īsto seju. Viņa parādīja, kas patiesībā bija viņā. Viņa nekavējoties devās Viņam pretim. Ja Dievs bija Elijā, Dievam bija jābūt Kristū, jo Viņš bija pierādījis, ka Viņš ir tā persona. Āmen. Man tas patīk, tāda apņēmība! Viņa dodas pie Viņa. Viņai bija jātiek pie Viņa. Un tur viņa uzzina, kad viņa tika pie pie Viņa...pie Viņa... Un tā, atcerieties, zināja, ka Viņš nekad nebija izmainījis...ka Dievs nekad nemaina Savu programmu. Ja Viņš bija Elijā un varēja augšāmcelt mirušo, Viņš bija Kristū un varēja augšāmcelt mirušo, kaut arī Viņš nebija to darījis, jo tas ir tas pats Dievs.

60 Tāpat Viņš joprojām nav mainījies! Šovakar Dievs ir tieši tāds pats, kāds Viņš ir bijis vienmēr. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņš nemainās.

61 Un Viņš zināja, ka viņa zināja, ka tas bija iekš Viņa. Paskatieties, jau pēc dažām minūtēm tas pierādījās, kad viņa pateica Viņam kaut ko par savu brāli, un viņa teica: "Kungs, es...es ticu, ka Tu esi."

62 Un Viņš sacīja: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Kaut arī viņš bija miris, tomēr viņš dzīvos. Un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs. ES ESMU." Tas ir tas ES ESMU, kas bija degošajā krūmā ar Mozu. "Es esmu augšāmcelšanās. Es esmu dzīvība. Es biju tā siena. Es joprojām esmu Viņš. Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Kas Man tic, kaut arī viņš nomirs, tomēr viņš dzīvos. Ikviens, kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs." Pēc šīs lielās pārliecības, kas viņai bija, ka Viņš bija apsolītais Vārds; kad Viņš pateica, būdams pravietis, Viņš nevarēja melot; tādējādi Viņš, kad Viņš pateica: "Es esmu tas ES ESMU. Es esmu Viņš, kas ir augšāmcelšanās un dzīvība."

63 Viņa teica: "Es ticu, ka Tu esi Viņš, Dieva Dēls, kam ir jāatnāk pasaulē. Kaut arī mans brālis ir miris, guļ tur kapā, viņš...viņa ķermenis jau sadalās; bet pat tagad, lai ko arī Tu teiksi, tas piepildīsies." Pareizi!

64 Viņa vēlējās tikai vienu – lai Viņš pasaka to! Āmen. Ak, Marta, kur tu esi šovakar? "Tikai pasaki vārdu, un mans kalps dzīvos!" Tikai dzirdēt, kā Viņš pasaka to! Varbūt viņi bija atnākuši un pateikuši viņai, ka Viņš to teica, bet te bija Viņš pats. Ak Dievs, atver aklo acis, lai viņi varētu redzēt! Kad Viņš, Savā klātbūtnē, saka Vārdu, tas vienmēr izpaužas.

65 Viņa teica: "Ko vien Tu lūgsi Dievam, Dievs Tev to dos. Tikai ļauj man to dzirdēt!" Viņa gribēja, lai Viņš pasaka Vārdu. Tas bija viss, ko viņa gribēja dzirdēt. Tikai saņemt Vārdu, neko vairāk viņai nevajadzēja, dzirdēt, ka Viņš saka, ka Viņš to izdarīs.

66 Un Viņš būtu varējis to izdarīt uzreiz, bet, saprotiet, caur vīziju, ko Viņam bija parādījis Tēvs, Viņam bija jāstāv pie tā kapa. Ak vai! Turpiniet ticēt! Dievs visu dara pareizi. Viss būs labi. Tikai pagaidiet, kad viņa nonāks pie kapa!

67 Pievērsiet uzmanību, ja vien viņa varētu panākt, lai Viņš to pasaka, pat kad viņš vēl bija... Visas cerības bija zudušas, pilnīgi viss. Viņš bija miris, trūdēja kapā, bet tikai izdzirdēt, kā Viņš to pateiks, tas bija viss, ko viņa gribēja.

68 Lūk, kad Viņš pateica: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība," viņa tam ticēja. Viņa tam ticēja. Lūk, paskatieties, tagad viņai bija jātic neiespējamajam, kad viņa izdzirdēja, kā Viņš teica: "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Pat ja viņš mirs, viņš dzīvos, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam." Sacīja: "Vai tu tam tici?"

69 Un viņa teica: "Jā, Kungs, es ticu tam. Es ticu, ka Tu esi Dieva Dēls, kam ir jānāk pasaulē." Man tas patīk. Man tas patīk.

70 Es...es to jau esmu teicis, bet būtu labi to pateikt vēlreiz. Nesen es runāju ar vienu sievieti, tā bija viena konkrēta draudze, kuru es nesen pieminēju, kas netic, ka Viņš bija Dievs, Viņa dievišķumam; ka Viņš esot bijis tikai pravietis, parasts cilvēks.

71 Viņš tas bija, patiešām. Viņš tas bija, plus Dievs. Saprotiet, Viņš bija tā izpausme. Jēzus ir tas ķermenis, tas zēns, cilvēks; Dievs bija tas, kas mājoja Viņā. Dievs bija Viņā. Viņš bija Dievs-

cilvēks. Viņš bija cilvēks, tomēr Viņš bija Dievs, izpausts miesā. Kad mēs skatāmies uz Jēzu, mēs redzam Dievu. Tieši to Viņš teica: "Kad jūs redzat Tēvu...redzat Mani, jūs redzat Tēvu." Jo Viņš bija tas atspoguļojums, jo Viņš bija Vārds, āmen, kas bija sākumā. Āmen.

72 Viņš nosauca praviešus par "dievu". Vai jūs to zinājāt? Viņš teica: "Jūs saucat tos, pie kā nāca Dieva Vārds, par 'dievu'. Kā jūs varat nosodīt Mani, kad Es saku, ka Es esmu Dieva Dēls?"

73 Jo tas pats Vārds teica, ka Viņš būs tur, un tur nu ir atkal izpaustais Vārds. Bet viņi joprojām tam neticēja.

74 Šī sieviete sacīja man: "Es varu tev to pierādīt." Teica: "Man patīk klausīties tavu sludināšanu, bet ir viena lieta, ko tu dari pārāk bieži."

"Nu, un kas tas ir?"

Teica: "Tu pārāk daudz lielies ar Jēzu."

75 Es teicu: "Es ceru, ka tas būs vienīgais, kas Viņam būs pret mani, kad Viņš atnāks." Un viņa teica... Es teicu: "Es ceru, ka tas ir viss, ko Viņš varēs...trūkums, ko Viņš manī atradīs." Es teicu: "Ja man būtu desmit tūkstoši mēļu, es nevarētu pietiekami izteikt, ak vai, kas Viņš ir!"

Viņa sacīja: "Bet tu, tu padari Viņu par Dievu."

76 Es teicu: "Viņš bija. Vai arī, ja Viņš nebija, tad Viņš bija lielākais krāpnieks, kāds jebkad ir bijis pasaulē."

Viņa teica: "Viņš bija pravietis."

77 Es teicu: "Viņš bija pravietis, tā ir taisnība: Dievs-pravietis, Vārda pilnība. Pie tiem praviešiem vienkārši nāca Vārds, tieši tas padarīja viņu...padarīja viņu par pravieti. Bet Viņš bija tā Vārda pilnība."

78 Un viņa teica: "Es varu tev to pierādīt." Teica: "Tu Viņu dievišķo."

Es teicu: "Viņš bija dievišķs."

Un viņa teica: "Viņš nevar būt dievišķs."

Es teicu: "Viņš... Bet Viņš bija."

Viņa teica: "Tu teici, ka tu tici Bībelei."

Es teicu: "Es ticu."

79 Viņa teica: "Es pierādīšu tev ar tavas Bībeles palīdzību, ka Viņš nebija dievišķs."

80 Es teicu: "Dari to. Ja Bībele tā saka, tad es tam ticēšu, jo es ticu, ka Vārdam ir taisnība."

81 Viņa teica: "Ceļā uz Lācara kapu, vai tu atceraties to Jāņa evaņģēlija 11. nodaļā?"

Es teicu: "Protams, atceros, kundze."

82 Teica: "Nu, lūk, ceļā uz turieni Viņš raudāja. Bībelē ir teikts: 'Viņš raudāja.'"

Es teicu: "Protams, Bībelē ir teikts, ka Viņš raudāja."

Teica: "Kā Viņš varēja būt dievišķs un raudāt?"

Es teicu: "Viņš bija cilvēks."

"Cilvēks un dievišķš?"

83 Es teicu: "Jā, kundze. Tu nespēj to saskatīt. Viņš bija cilvēks, kad gāja turp, raudādams kopā ar pārējiem, kas raudāja, tā tas ir, skumstot kopā ar tiem, kas skuma. Viņš bija cilvēks. Bet, kad Viņš iztaisnoja Savu nelielo, trauslo ķermeni un pateica: "Lācar, nāc ārā!" un cilvēks, kurš bija miris četras dienas, piecēlās kājās. Tam bija nepieciešams kaut kas vairāk nekā cilvēks, tas bija Dievs cilvēkā." Kas var atdzīvināt mirušo, izņemot Dievu? Viņš ir augšāmcelšanās un dzīvība! Pareizi.

84 Tajā naktī tur jūrā, kad Viņš tur atradās, noguris, gulēja laivas aizmugurē, kad desmit tūkstoši dēmonu zvērēja, ka viņi noslīcinās Viņu tajā naktī, un tā laiviņa lēkāja apkārt kā pudeles korķis vētrainajā jūrā. Tie dēmoni domāja: "Tagad Viņš ir mūsu. Viņš ir aizmidzis; mēs noslīcināsim

visu to grupu.” Ak, Viņš bija cilvēks, noguris, bet, kad Viņš visbeidzot piecēlās, nolika Savu kāju uz laivas malas un paskatījās augšup, un teica: “Klusu, mierā,” un vēji un viļņi paklausīja Viņam. Tas bija vairāk nekā cilvēks.

85 Viņš bija cilvēks, kad Viņš bija izsalcis. Viņš nonāca no kalna, meklējot gabaliņu maizes vai kaut ko ēdamu, vai kādu vīģi kokā. Bet, kad Viņš paņēma piecas maizes un divas zivis un pabaroja piecus tūkstošus, tas bija Dievs tajā cilvēkā. Tā tas ir.

86 Ak, ikviens cilvēks, kas kādreiz sasniedzis kaut ko nozīmīgu, ticēja tam, visi dzejnieki, kas ticēja tam. Nav brīnums, ka viens no viņiem rakstīja:

Dzīvodams Viņš mani mīlēja;

Mirdams Viņš mani izglāba;

Apglabāts Viņš manus grēkus paņēma;

Augšāmceldamies Viņš uz visiem laikiem mani taisnoja.

Viendien Viņš atnāks, ak, godpilnā diena!

87 Edijs Peronets, kurš nespēja pārdot savas dziesmas. Kādu dienu, streipuļodams Svētā Gara ietekmē, viņš sagrāba pildspalvu, viņš uzrakstīja svinīgu himnu, kad rakstīja:
Pasludiniet Jēzus Vārda spēku!

Lai eņģeļi pie zemes krīt;

Karalisko diadēmu nesiet

Un par visu Kungu Viņu kronējiet! (Aleluja!)

88 Protams, mēs ticam tam, kas tas bija Viņš. Tieši tā.

89 Viņai tagad bija jātic neiespējamam, saskaņā ar moderno tā laika domāšanu. Tāpat arī jums ir jātic neiespējamam, lai redzētu jaunu dzīvi, lai redzētu kaut ko notiekam. Bet, ja Viņš atpazina... Viņa atpazina, ka Viņš bija Vārds, tad neiespējamais var notikt, jo Viņš ir radītājs un stāvēs par visu, ko Viņš teica.

90 “Un viss ir iespējams tiem, kas var noticēt.” Tas ir Viņa Vārds. Bet neiespējamais tiek izpausts, kad Dievam tic uz Viņa Vārda. Tieši tā. Kad tic Dievam uz Vārda, atklājas neiespējamais. Kad Dievs saka, ka tā būs, tad tu pieņem to Vārdu un vēro, kas...notiek neiespējamais. Tas noteikti notiks.

91 Bet ievērojiet, pat visā tajā viņa teica: “Pat tagad, Kungs, ko vien Tu paprasīsi Dievam, Dievs to izdarīs.” Viņa zināja, ka viņai vajadzēja tikai panākt, lai no Viņa atnāk tas Vārds. Tas bija viss, kas viņai bija jādara, jāsaņem šis Vārds. Jā, tā bija viņas tumšākā stunda, bet Jēzus atnāca un pasauca. Ak, viņi ieraudzīja kaut ko tādu, augšāmcelšanos!

Apskatīsim vēl dažus, kuriem pienāca tie tumšie brīži.

92 Reiz dzīvoja viens cilvēks, vārdā Ījabs, viens no senākajiem praviešiem Bībelē. Viņš bija liels vīrs. Viņš...viņš mīlēja To Kungu, un viņš darīja visu, kas viņam bija zināms. Un sātans sagribēja viņu izsijāt, tāpēc viendien viņš sacīja Dievam... Jā, pareizāk sakot, Dievs pateica viņam: “Kur tu biji, sātan?”

93 Viņš teica: “O, es staigāju šurpu turpu un krustām šķērsām pa visu zemi.”

94 Viņš teica: “Vai tu pievērsi uzmanību manam kalpam Ījabam? Nav neviena tāda kā viņš uz zemes. Viņš ir nevainojams vīrs.”

95 “Ak,” viņš teica, “protams, Tu dod viņam visu, dari visu viņa labā. Protams, viņš ir liels vīrs. Bet ļauj man vienreiz tikt viņam klāt, un es izmainīšu to melodiju. Es panākšu, ka viņš Tevi nolādēs Tev sejā.”

96 Viņš teica: “Tev tas neizdosies.” Tāda ir Viņa paļāvība uz ticīgo. Kāpēc? Viņš ir bezgalīgs.

Viņš ir mūžīgs. Viņš zina beigas no sākuma. Viņš zināja, ka sātans nevarēs to izdarīt. Jo Viņš ir Vārds, Viņš zināja, kā rīkosies Ījabs.

87 Lūk, atcerieties, Ījabs, viņš pārklāja viņu ar augoņiem, nogalināja viņa bērnus, atņēma visu, kas viņam piederēja. Viņa veselība bija sagrauta. Pat viņa mierinātāji atnāca, bet viņi nevarēja izdarīt neko citu, kā vien apsūdzēt viņu, ka viņš ir slepens grēcinieks. Un vecais Ījabs nonāca tādā stāvoklī, ka viņš bija lielās ciešanās.

98 Vispirms tev ir jānonāk ciešanās. Tev ir jānonāk līdz tam brīdim, kur tu esi ceļa galā.

99 Ījabs nonāca ceļa galā, kad viņš teica: "Lai nolādēta ir tā diena, kad es piedzimu. Lai saule vairs nespīd un lai naktī nespīd mēness, lai netiek izrunāts tas vārds." Un tajās ciešanās, lūk, kad atnāca Jēzus. Viņš paskatījās lejup, un viņš teica: "Es redzu kā cilvēks...kā puķe nomirst un atkal uzceļas pavasarī. Ja koks ir nocirsts, tas atkal izaug, kad sajūt ūdeni." Viņš redzēja, ka visa botāniskā dzīvība atkal atdzīvojas, bet teica: "Cilvēks apguļas, viņš izlaiž garu, un kur viņš ir?" Viņš zināja, ka viņš ir vecs cilvēks. Viņš teica: "Viņa dēli atnāk, lai apraudātu viņu, bet viņš to nemana. Ak, ja Tu paslēptu mani kapā un saglabātu mani slepenā vietā, līdz pāries Tavas dusmas. Noliktu man noteiktu laiku. Mēs devāmies..." Un turpināja runāt tādā veidā. Viņš aizgāja līdz savu ciešanu beigām: "Kas notiks? Lapas atdzīvojas, atkal parādās uz koka, puķes atkal atgriežas, viss pārējais atkal atgriežas, bet cilvēks apguļas un izlaiž garu!" Viņš bija ciešanās. Viņš nezināja, kas ar viņu varētu notikt, un viņš jau bija vecs.

100 Kad tas ar viņu notika, tad atnāca Jēzus. Dievs pagrieza viņa galvu uz debesīm, un viņš ieraudzīja Jēzus atnākšanu pēdējās dienās.

101 Tajā tumšajā stundā, kad viņa sieva teica: "Nolādi Dievu un nomirsti," viņš tomēr pateica: "Sieva, tu runā kā negudra sieviete. Tas Kungs deva, un Tas Kungs ņēma, lai slavēts ir Tā Kunga Vārds." Pat viņa sieva novērsās no viņa. Viņa draudze novērsās no Viņa. Ikviens novērsās no viņa.

102 Tajā tumšajā stundā, kad viņš nezināja, uz kurieni viņš dosies tālāk, atnāca Jēzus. Tad viņš iesaucās: "Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs, un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz zemes. Un kaut arī ādas tārpi iznīcinās šo ķermeni, es tomēr savā miesā redzēšu Dievu, es redzēšu Viņu ar savām acīm." Viņa tumšākajā stundā, lūk, kad atnāca Jēzus. Tieši tā.

103 Mozus, Mozum, viņam tumšākā stunda atnāca Israēlā. Viņš bija tieši pienākumu pildīšanas laikā; bija saticis Dievu tur, tajā krūmā, un teica: "ES ESMU, kas ES ESMU." Viņš devās uz turieni un cīnījās ar visvisādiem Jannes un Jambres atdarinājumiem, kuri mēģināja atdarināt viņa darbu. Visā tajā viņš bija palicis uzticīgs Dievam. Visbeidzot viņš panāca, ka Israēls noticēja. Un nu viņš iziet no Ēģiptes, dodoties uz...uz apsolīto zemi, kad Dievs teica: "Jūs pielūgsiet mani uz šī kalna." Tas bija Dieva Vārds. Mozus zināja, ka viņam ir jāiet uz to kalnu. Āmen. Tā pateica Dievs! Nekāds faraons nevar viņu nogalināt. Nekāds velns nevar viņu nogalināt. Nekas nevar viņu nogalināt. Viņš dodas uz to kalnu. Āmen! Aleluja! Es jūtu dievbijību. Viņš dodas uz to kalnu.

104 Tāpat arī mēs esam ceļā uz godību! Nekas nevarēs mūs apturēt. Tieši tā. Dievs apstiprinās Savu Vārdu. Man nav svarīgi, kas notiek, Viņš to izdarīs tik un tā. Jā.

105 Viņš ir ceļā, tieši pildot savu pienākumu. Te nu viņš ir, iespiests starp kalniem. Viņš klausās un dzird dārdoņu aiz sevis. Kas tas ir? Tuvojas tūkstošiem faraona ratu: bruņās, ar šķēpiem un pārējo, lai panāktu viņus un iznīcinātu viņus. Priekšā ir Sarkanā jūra, kas ir nogriezusi viņam ceļu. Ko viņš darīja? Viņš bija... Viņš bija briesmās. Visi cilvēki sāka kliegt: "Ak, mēs esam lamatās. Faraons mūs nogalinās, mēs tiksim caurdurti ar viņa zobeniem. Mūsu bērniņi aizies bojā šeit tuksnesī."

Mozus iesaucās: "Ak, Dievs!"

106 Un tad uz skatuves parādījās Jēzus. Viņš bija tas uguns stabs. Tā tas ir. Viņš nonāca, un Viņš stāvēja starp viņu un briesmām. Āmen. Viņš ir mūsu starpnieks. Viņš tas, kas stāv starpā, āmen, starpnieks. Tur nu Viņš atradās, stāvēdams tur: tumsa ēģiptiešiem, tiem, kas tuvojās, lai mēģinātu kaut ko tur darīt. Viņš bija gaisma tiem otriem, ar kuru iet. Tad no rīta, kad sāka pūst ļoti spēcīgs

vējš, tajā naktī, ko Viņš tad izdarīja? Viņš bija atnācis uguns staba veidā.

107 Atcerieties, Viņš joprojām ir tas uguns stabs. Tieši tā. Kad Viņš bija uz zemes, Viņš teica: "Es esmu atnācis no Dieva, un es eju pie Dieva."

108 Un pēc Viņa nāves, apbedīšanas, augšāmcelšanās un uzkāpšanas augstumos; svētais Pāvils ceļā uz Damasku, viņu notrieca pie zemes tas uguns stabs. Atcerieties, viņš bija ebrejs. Viņš nebūtu teicis... Viņš teica: "Kungs, kas Tu esi?" Ar lielajiem burtiem K-u-n-g-s, Elohims. "Kas Tu esi, kuru es vajāju?"

Viņš teica: "Es esmu Jēzus."

109 Āmen! Aleluja! Viņš ir Pirmais un Pēdējais. Viņš joprojām ir tas pats. "Vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs redzēsiet Mani. Es būšu ar jums, pat jūsos." Tas pats uguns stabs, tas pats Dievs, kas dara to pašu, ar to pašu apsolījumu, āmen, izpauzdams Savu Vārdu. "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība. Es esmu Tas, kas bija, Tas, kas ir, un Tas, kas nāks." Tieši tā. Jā.

"Mūsu tēvi ēda mannu tuksnesī."

110 Viņš teica: "Viņi visi ir miruši. Bet ES ESMU TAS ES ESMU." Mozus... Degošajā krūmā, tas bija ES ESMU. Viņš joprojām ir ES ESMU, nevis Es biju; ES ESMU, tagadnes laiks, vienmēr.

111 Mēs šeit redzam, ka Mozus bija iedzīts šajā stūrī un Kristus bija nonācis. Lūk, un Bībelē ir teikts, ka "Mozus uzskatīja Kristus negodu par lielāku bagātību nekā Ēģiptes dārgumus." Kristus negodu! Kristus bija tas svaidījums, logoss, kas iznāca no Dieva. Tas eņģelis, ikviens Bībeles lasītājs zina, ka tas eņģelis bija Kristus. Un Viņš bija tur tuksnesī, un Viņš iznāca uz skatuves tādā veidā, kādā Viņam bija paredzēts izpausties. Slava Dievam!

112 Viņš nāk šodien tādā veidā, tas pats Kristus, izpausts.

113 Viņš pateica viņiem, ka Viņš izvedīs viņus. Viņš darīja to. Viņš nāca tur, lai stāvētu ar Savu Vārdu, lai apstiprinātu to. Pēc tam, kad Viņš jau bija atnācis, tāpat kā Viņš atnāca pie Martas, tad Viņš pasauca. Viņš teica: "Mozu, kāpēc tu brēc uz Mani? Saki šiem ļaudīm, lai viņi iet uz priekšu." Tajā tumšajā stundā Sarkanā jūra atvērās, un viņi pārgāja pāri, būdami ceļā, lai piepildītu Dieva Vārdu. Jā, Mozus tumšākajā stundā, tad atnāca Jēzus. Mums tagad ir laiks... Un Viņš pasauca Mozu.

114 Mēs vēlamies pievērst jūsu uzmanību vēl vienam cilvēciņam. Viņa vārds bija Jairs. Šodien pasaulē tādu ir ļoti daudz. Viņš bija slepens ticīgais. Viņš mīlēja Jēzu. Viņš bija dzirdējis par Viņu. Viņš ticēja Viņam. Bet, saprotiet, viņš jau bija pievienojiet kādai organizācijai. Jā. Viņš...viņš...viņš vienkārši... Viņš nevarēja iziet un to apliecināt. Viņš ticēja tam, bet nevarēja apliecināt to, jo viņš jau bija pievienojies neticīgajiem. Bet viņš patiešām ticēja tam.

115 Ziniet, kad cilvēks nonāk tādā stāvoklī, reizēm Dievs noved viņu līdz atrisinājumam. Tas notiek grūtā situācijā, kad mēs patiešām parādām savu īsto seju, kas mēs patiesībā esam.

116 Tātad, tur nu viņš bija, viņš jau bija pievienojies neticīgajiem, un viņš jau bija devies turp un ierakstījis savu vārdu grāmatā, un tā tālāk. Un viņš bija priesteris, un tāpēc viņš...viņš vienkārši teju vai nevarēja to apliecināt, jo tas bija viņa iztikas avots. Tādējādi...bet viņš joprojām ticēja Jēzum.

117 Kādu dienu saslima viņa meitiņa. Ak vai! Viņš, bez šaubām, tas cilvēks, ja viņš...šādā gadījumā droši vien izsauca ārstu. Ārsts ieradās, izmeklēja bērnu. Viņas drudzis kļuva arvien stiprāks. Pēc kāda laika viņa kļuva tik karsta un tā tālāk, līdz visbeidzot viņa jau bija tuvu nāvei. Viņš bija noraizējies. Viņam kaut kas bija jādara. Viņš...viņš vienkārši nezināja, ko darīt. Un tā, viņš nodomāja: "Ja vien es varētu atrast Viņu, lai kur Viņš nebūtu." Lūk, viņš vispār negaidīja, kad iestāsies nakts, kā to darīja Nikodēms, lai parunātos personīgi. Bija laiks rīkoties, bija pienācis laiks rīkoties, un viņam bija jārīkojas.

118 Un es domāju, brāli, māsa, ka tas pats ir tagad. Ir pienācis laiks rīkoties. Ir pienācis laiks ticēt vai neticēt. Šī atdalošā līnija pienāk katram vīrietim un sievietei. Tā pienāk katram bērnam. Reizēm, kad tu pārkāp šo līniju, atliek tikai viena lieta, tā ir tiesa, kad tu pārkāp starp žēlastību un

tiesu, kad tu esi pārkāpis to līniju.

119 Atcerieties, viņš bija noraizējies. Viņš nezināja, ko darīt. Tur stāvēja viņa priesteri, viņam apkārt stāvēja visi rabīni. Visa tā kopiena bija pie viņa, vērodami, kā mirst viņa meitiņa. Ārsts stāvēja ārpusē, salicis savas rokas, plātīdams rokas: "Es esmu iedevis viņai visas zāles, ko vien zinu, un tomēr..."

120 Saprotiet, tas bija Jēzus, kas visu šo laiku darbojās. Jēzus darīja to ar noteiktu mērķi, lai parādītos īstenā tā puiša būtība. Pēc kāda brītiņa, es redzu, kā viņš aiziet, paņem savu mazo melno cepurīti un uzliek to, uzvelk savu priestera tērpu.

"Kur tu ej?"

121 "Es...es dzirdēju, ka Viņš ir tur pie upes. Es eju Viņam pakaļ!" Ak vai! Un viņš devās!

122 Tajā ciešanu brīdī viņam bija jāpieņem lēmums: ļaut savam bērnam nomirt vai arī...viņš zināja, ka tā bija Vārda izpausme. Viņš bija priesteris, un viņam bija jālasa Vārds, un viņš zināja, ka tā bija Dieva izpausme. Dievs bija Kristū, salīdzinot pasauli ar Sevi. Viņš zināja to, un viņš tika piespiests kaut ko darīt šajā jautājumā. Viņam bija jāizdara kļūda...jāļauj savam bērnam mirt vai arī jāapliecina. Kad viņš nonāca šajā smagajā situācijā, aptuveni tajā brīdī atnāca Jēzus. Viņš devās, lai satiktos ar Viņu. Viņš...Viņš teica: "Es iešu ar tevi, lai ko arī tu neteiktu." Un, kad viņi gāja pa ceļu, lūk, pienāca vēstnesis ar to drūmo ziņu. Viņš bija apliecinājis, ka viņš tic Viņam. Tādējādi viņš jau bija izslēdzis sevi no sabiedrības un atklāti paziņojis, ka viņš tic Jēzum.

123 Un, lūk, pienāca vēstnesis un teica: "Neapgrūtini nevienu, jo tava meita jau ir mirusi. Viņa nomira vakar. Viņa jau ir mirusi. Nevajag, nevajag vairs ar to niekoties."

124 Un, ak, viņa sirds teju vai apstājās. Bet viņš paskatījās un ieraudzīja tās Jēzus acis, kurš teica: "Vai tad Es tev neteicu? Nebaidies, ja tu gribi redzēt Dieva godību. No kā tu baidies? Es tev jau pateicu, ka Es iešu."

125 Viņš jau ir pateicis, ka Viņš nāks. Viņš jau ir pateicis, ka Viņš to darīs, un, lūk, Viņš to dara. Āmen. Viņš pateica, ka Viņš iznāks uz skatuves pēdējās dienās un darīs šīs lietas, ko Viņš izdarīja, kā mēs lasījām vakar vakarā un runājām. Lūk, Viņš to dara. No kā jūs baidāties?

126 Atcerieties, kad Viņš atnāca, un Viņš pasauca viņu no mirušajiem. Viņš iznāca uz skatuves un pasauca to meiteni no mirušajiem.

Vecais, aklais Bartimejs, reiz atnāca viņa tumšākā stunda.

127 Jēzus bija tur, organizēja pilnā Evaņģēlija uzņēmēju brokastis tur, Jērikā, un tur pie Viņa bija Caķejs. Viņš bija saticis viņu kādā kokā, uz ielas. Tāpēc, kad Viņš bija... Nu, neko citu Viņš neorganizētu, es esmu pārliecināts. Saprotat? Tāpēc tad, kad Viņš tur ieradās, viņš bija pie Viņa...Viņa...Caķejs bija devies kopā ar Viņu.

128 Vecais, aklais Bartimejs bija akls, kopš viņš vēl bija mazs zēns. Tā ka viņš nodomāja, ka Jēzus varētu iznākt pa tiem vārtiem, un viņš gaidīja. Pēc kāda brītiņa viņš izdzirdēja lielu trokšņošanu, un visi gāja garām.

129 Un viņš dzirdēja, kā priesteris saka: "Ei, ei, tu, tu kāp uz tā pakalna! Vai...vai... Mēs dzirdam, ka tu atdzīvini mirušos. Mums te ir vesela kapsēta ar tādiem. Ja Tu esi Mesija, ja Tu esi Mesija, nāc šurp un augšāmcel šos mirušos."

130 Jūs zināt, tas pats velns joprojām ir dzīvs, saprotiet, reliģijas veidolā, tādā pašā veidā. Saprotat?

131 "Ja tu esi Mesija, mēs...atdzīvini mirušos; mums te ir vesela kapsēta. Nāc." Un, ak, visi kliedz. Viens bļauj: "Ozianna pravietim!" Cits bļauj to, šito, vēl *kaut ko*. Tāds juceklis!

132 Šis aklais, vecais vīrs nodomāja: "Ak, es palaidu Viņu garām. Viņš izgāja caur turieni, bet es domāju, ka Viņš ies pa šejieni. Es biju atvests nepareizajā vietā." Un viņš sāka kliegt. Viņš domāja:

“Ja Viņš ir Vārds, Viņš ir Dievs; Viņam ir jābūt.” Tāpēc: “Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!” Tajā smagajā brīdī viņš sāka saukt.

133 Lūk, Jēzus, ja jūs ievērosiet, bija Jērikā. Tā vieta, kur viņš, kā viņi saka, sēdēja, viņš bija nepilnu 150 metru attālumā no tās vietas, kur atradās Jēzus. Tā kā Viņam apkārt drūzmējās tūkstošiem cilvēku, Viņš nebūtu varējis dzirdēt tā vīra saucienu. Nē. Bet Viņš to sajuta. Viņš apstājās.

134 Es gribu sludināt vienā no šiem vakariem: “Un tad Jēzus apstājās.” Ak! “Un tad Jēzus apstājās.” Ak!

135 Un, kad Jēzus apstājās, kas tas bija? Viņš pasauca viņu. “Skolotājs ir atnācis. Nezaudē cerību,” teica mācekļi, “Viņš sauc tevi. Viņš sauc tevi.” Izsauca viņu no tā pūļa.

Viņš dara to pašu arī tagad. Vai tas iesūcas? Saprotat?

136 “Skolotājs ir atnācis un sauc tevi.” Un Viņš pasauca viņu no akluma uz gaismu, no tumsas uz gaismu. Un Viņš pasauca viņu; pārgāja no nāves dzīvībā. “Skolotājs ir atnācis, un Viņš sauc tevi.” Un, kad Viņš pasauca viņu, Viņš atdeva viņam redzi.

137 Tā nabaga sieviete ar asiņošanu reiz tur uz tā pakalna, bija iztērējusi visus savu naudu ārstiem. Viņa, bez šaubām...viņi bija pārdevuši pajūgu. Viņi bija pārdevuši saimniecību, bija ieķīlājuši to. Viņi bija iztērējuši ārstiem visu, ko vien varēja, bet neviens no viņiem nebija viņai palīdzējis. Viņai kļuva arvien sliktāk un sliktāk. Asiņošana neapstājās. Nepārtraukti kļuva arvien sliktāk, viņas stāvoklis arvien pasliktinājās.

138 Bet kādu dienu, sēžot tur un adot, tur uz pakalna, kur viņa dzīvoja, viņa paskatījās lejup uz ieleju, un viņa ieraudzīja, kā piepeld viena laiva. Visi metās skriet: “Ozianna pravietim!”

139 Viņa bija dzirdējusi par Viņu. Ticība nāk no dzirdēšanas. Tagad viņa sacīja: “Es aiziešu uz turieni un paskatīšos uz Viņu.”

140 Un kad viņa devās uz turieni un pirmo reizi ieraudzīja miesā izpaustu Dieva Vārdu, tur bija kaut kas īpašs tajā, kā Viņš runāja un kā Viņš skatījās, un viņa saprata, ka tas ir Viņš. Tieši tā. “Ak, ja vien es kaut kādā veidā varētu piesaistīt Viņa uzmanību, ja vien es kaut kādā veidā varētu Viņam pieskarties!” Un viņa izspraucās cauri pūlim, un viņa pieskārās Viņa drēbēm.

141 Lūk, atcerieties, tas nebija viņas pirksts, ko Viņš sajuta. It nemaz, jo palestīniešu apģērbs ir brīvi krītošs. Un Viņš...viņi...

Pēteris teica: “Tev pieskaras visi.”

142 Viņš teica: “Bet tas bija citādāks pieskāriens. Es sajutu, ka Es kļuvu vājš.”

143 Jēzus bija atnācis. Viņas nauda bija beigusies, viss bija zaudēts; bet tajā tumšajā stundā, kad viņas asiņošna nestājās un ārsti nespēja to apturēt, atnāca Jēzus. Un ko Viņš izdarīja? Viņš pasauca viņu. Skatījās apkārt, līdz Viņš atrada viņu, un Viņš teica: “Tev bija asiņošana, bet tā apstājās.”

144 “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” “Skolotājs ir atnācis, un Viņš sauc tevi. Viņš ir atnācis, un Viņš pasauca.” Viņš pasauca viņu atpakaļ uz veselību.

145 Tā parastā sievietei pie akas, par kuru mēs runājām vakar vakarā, visas cerības bija zudušas. Varbūt viņas piektais vīrs bija aizgājis no viņas, un viņa tonakt bija paņēmusi sesto, un viņa...viņa nedaudz šaubījās par viņu. Morāli ar viņu bija cauri. Viņa gribēja būt īsta lēdija; viņa, bez šaubām, viņa lasīja Bībeli.

146 Un viņa bija ceļā uz turieni, devās uz turieni apmēram pulksten vienpadsmitos. Viņa nevarēja ierasties agrāk no rīta, kad nāk taisnas sievietes. Un viņas liek uz galvas savas ūdens krūkas un iet atpakaļ. Un tāpēc viņa nevarēja nākt un būt starp viņām. Viņiem, viņiem tajā laikā bija segregācija šajā jautājumā, pareizais un nepareizais nejaucās kopā. Netikumīgie atradās savās vietās, tāpēc viņa nevarēja nākt kopā ar pārējiem. Viņi neļāva viņai nākt. Tāpēc pēc tam, kad visi

bija pasmēluši sev ūdeni un aizgājuši... Viņa atnāca pēc kaut kā labāka.

147 Un tātad viņa gāja uz turieni ar to trauku uz galvas, bez šaubām, viņa domāja: “Nu, tas vīrietis, kuru es apprecēju...tas ir, dabūju vakar vakarā, es šaubos par viņu. Viņš ir vīrietis, viņš uzvedas tik jocīgi. Es...es vienkārši nezinu, ko domāt par viņu. Man nav izvēles. Es esmu izraidīta no sabiedrības. Un es nevaru iet uz tām baznīcām, tās nav... Tikai paskaties uz tām! Es nezinu, ko darīt. Es esmu satraukta. Un es lasu Bībeli; protams, viendien uz skatuves iznāks tas Pravietis. Nu, es zinu, ka viņi apgalvo, ka 'nekā tāda nav, un ka līdz tam varbūt vēl ir simts gadu vai tūkstoš gadu. Mēs esam gaidījuši to tūkstošiem gadu, un tas joprojām nav noticis, tāpēc mēs vairs negaidīsim'. Tas viss ir šādi. 'O, nē, mums ir baznīcas un viss pārējais. Mums tagad nekas tāds nav vajadzīgs.'” Tā nu viņa gāja turp, domājot.

148 Ziniet, kad tu domā par Viņu, tieši tad Viņš tev parādās. Kā mēs runājām vakar vakarā, kad viņi bija ceļā uz Emavu.

149 Kad viņa domāja par šīm lietām, viņa izdzirdēja kādu vīrieti sakām: “Dod man dzert.”

150 Kā tad ar to? Viņas tumšākajās stundās, kad ar viņas morāli bija cauri. Varbūt skaista lēdija, kas tika izmesta uz ielas, lai šādi dzīvotu. Reizēm tā nav tās meitenītes vaina, tā ir viņas vecāku vaina – atļaut viņai tā aiziet. Un te nu viņa bija, varbūt viņas cirtainie mati nokarājās pāri pleciem; viņa bija izsmelta, soļoja tur nogurusi, un nevienam nebija par viņu nekādas intereses, vēl bērns, un varbūt aiz visa tā slēpās garš stāsts.

151 Lai nu kā, es zinu vienu: viņa bija lasījusi Bībeli, un viņa ticēja Bībelei. Un tur gulēja maza sēkliņa, kas gulēja dziļi viņas sirdī, kas teica: “Ja tas notiks, es to zināšu.” Viņa bija iepriekšnolemta tam.

152 Paskatieties uz to Jūdu, kurš tur stāvēja un rīkojās tā, kā viņš rīkojās. Viņa sirds pašos dziļumos bija tumsa. Šeit augšpusē viņa darbos spīdēja gaisma, bet dziļi savā sirdī viņš neticēja tam. Un te nu viņa bija... Redziet, gaisma nevarēja tam uzspīdēt tur dziļumā. Bet te nu viņa bija, viņa ticēja, viņa ticēja tam, bet viņas dzīve bija aptumšota; kad tā gaisma uzspīdēja, tā aizvāca to tumsību. Un kad tā gaisma uzspīdēja šeit, tā visu pilnībā aptumšoja. Tā ir tā atšķirība.

153 Saprotat, viņa bija dzimusi šim mērķim. Viņa...viņa teica, kad Viņš pateica viņai, cik vīru viņai ir bijuši, viņa... Kas notika? Viņu pēkšņi pārņēma satraukums. Viņai atnāca trauksme. Viņa sacīja: “Cienītais, es redzu, ka Tu esi pravietis. Es zinu, ka tad, kad nāks Mesija, Viņš darīs šīs lietas.”

154 Tad Viņš pasauca viņu. Tad Viņš pasauca viņu. “Es esmu Viņš, Viņš, kas runā ar tevi.” Viņa atpazina to caur Dieva Vārdu. Viņš pasauca viņu no viņas grēkiem uz dzīvību. Un viņas vārds ir Bībelē, un šodien viņai ir nemirstīga dzīvība.

155 Viņš var pasaukt tevi tādā pašā veidā, jo Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tas...

156 Jā, ar viņas morāli bija cauri, bet viņa joprojām zināja, ka Viņam bija tā atpazīšana. Viņa zināja, ka tam ir jābūt Mesijam. Tad, kad Jēzus pateica: “Es esmu Viņš, Es esmu Viņš,” viņa saprata, ka tā tas ir.

157 Kādu reizi, kad mācekļi bija izbraukuši laivā, visas cerības bija zudušas. Vētra, viņi bija devušies prom bez Jēzus, un vētra bija tieši...tieši tāda pati kā pie Lācara mājas. Visas cerības bija zudušas. Vecā laiva bija piesmelta ar ūdeni. Un viņi kliedza un brēca, un, iespējams, lūdzās un tā tālāk, un zibēja zibeņi, un laiva piepildījās ar ūdeni, masti sabruka, airi salūza, un viņi turējās viens pie otra, kliegdami.

158 Un tajā pašā tumšākajā brīdī, tad atnāca Jēzus. Bet viņiem Viņš izskatījās kā parādība. Viņš izskatījās biedējošs, kā spoks, un viņi sāka bļaut no bailēm.

159 Tieši tā tas ir šodien. Jēzus atnāk tavas tumšās stundas laikā, bet tu baidies no tā. Tu nezini, kas tas ir.

160 Viņi nezināja, kas Viņš ir. Viņi teica: “Ak, tas ir spoks!” Viņi bļāva.

161 Un tad Viņš pasauca viņus, sacīja: “Nebaidieties, tas esmu Es.” Visdrūmākajā brīdī atnāca Jēzus, viņu palīdzība. Tieši tā Viņš dara vienmēr, atnāk vistumšākajā stundā. Tad Jēzus atnāca un izpauda Sevi, un atnāca pie viņiem.

Pēteris sacīja: “Ja tas esi Tu, pavēli man nākt pa ūdeni.”

Jēzus teica: “Nāc.”

162 Zināt ko, draugi? Drīz Viņš atnāks pakaļ tiem šajās pēdējās dienās. Nu, vai tas nav dīvaini, ka draudzei atkal ir pienākusi šī tumšā stunda?

163 Šeit es gribu kaut ko pateikt. Tā nav mācība. Es vienkārši pravietoju. Vai jūs zināt, kas ir noticis? Drīz tas nonāks līdz tam, atcerieties manus vārdus, ka visas konfesijas būs spiestas pievienoties ekumeniskajai padomei. Ja tās nepievienosies, tās nesaņems padomes atbalstu. Tāpēc sāksies boikots, un neviens nevarēs apmeklēt šīs draudzes vai jebkuras citas draudzes; ja jums nebūs jūsu baznīcas zīmes, jūs nevarēsiet ne pirkt, ne pārdot. Jūs redzat, tas ir tieši tā, kā tas bija, tāpat tas būs atkal, zvēra zīme. Un draudze, viņi to saprot, garīgie cilvēki.

164 Un jūs, pentakosti, tā vai citādi, jūs to saprotat. Jūs sākat to sajust. Kad jūsu draudzes, daudzas pentakostu organizācijas... Un man nav jāmin jūsu nosaukumi, bet jūs zināt, ka tieši tagad tās...tās ieiet tajā. Tās jau ir apliecinājušas, ka tās ir to izdarījušas. Un kad jūs to izdarīsiet, kas jums būs jādara? Jums būs jāatsakās no savas Evaņģēliskās mācības par Svētā Gara kristību. Jums būs jāatsakās no jūsu Bībeles mācības.

165 Un tie locekļi neatbalstīs to. Patiesi no augšas dzimušie kristieši drīzāk mirs. Viņi ir saņēmuši brīdinājumu no Vārda. Viņi zina, ka tas tuvojas. Tieši tā.

166 Un vai tas nav dīvaini? Un tieši šajā vistumšākajā stundā Jēzus nāk un pasauc mūs, saka: “Nebaidieties. Tas esmu Es. Es joprojām esmu ar jums. Es esmu šeit, lai izpaustu Savu Vārdu.” Kāds Viņš bija toreiz, tāds Viņš ir arī tagad. Viņš sacīja, ka Viņš to darīs. Ak vai! Skolotājs ir atnācis un ir pasaucis mūs.

167 Šeit, bez šaubām, ir daudz slimu cilvēku, kuri sēž šeit, un ārsts ir jums pateicis, ka jums vairs nav nekādu cerību. Varbūt tā ir tava vistumšākā stunda, bet, atceries, Skolotājs ir atnācis un pasaucis tevi.

168 Un kādu dienu, kādu dienu tas Skolotājs atnāks un nosauks katru vārdu, kas ir ierakstīts Jēra dzīvības grāmatā. Ja tavējā tur nav, tad dabū to tur tagad, jo Viņš nāks un pasauks. Pat tie, kas atrodas kapā, dzirdēs Viņa balsi un iznāks dzīvībai. Skolotājs nāks un pasauks tevi. Un kamēr Viņš sauc šodien, atbildi un sagatavojies tai dienai, tāds ir mans padoms tev.

169 Šī perioda apsolījums, Viņš apsolīja, ka Viņš būs šeit. Tās lietas, ko Viņš darīja, Viņš darīs atkal, un tagad Skolotājs atkal ir atnācis un sauc tevi.

170 Nolieksim mūsu galvas. Man te ir vēl kādas sešas lapas, bet šobrīd es...es nevaru tam pieķerties. Nolieksim mūsu galvas. Es apsolīju atlaist jūs agrāk, bet jau ir par ceturksni vēlāk.

171 Debesu Tēvs, ak, Kungs, lai tas notiek atkal! Visas tās lietas, kuras es esmu pateicis: “Jēzus ir atnācis un sauc tevi.” Ko Viņš dara, kad Viņš atnāk? Viņš sauc. Un lai tas notiek atkal, Kungs. Lai Tavs Svētais Gars atnāk starp cilvēkiem šovakar, Kungs Jēzus Gara veidolā. Lai Viņš atnāk šovakar un atklāj Sevi, un tad izpauž Sevi. Kā tie cilvēki, kā viņi ticēja, tā ticēsim arī mēs, Kungs. Šeit ir daudz cilvēku, iespējams, kuriem nekad nav bijusi šāda iespēja. Mēs lūdzam, lai Tu atkal dāvā to viņiem šovakar. Jo mēs lūdzam to Dieva godam, Jēzus Vārdā. Āmen.

172 Pareizi, māsa, un vienkārši tā arī turpini. Tas ir brīnišķīgi. Tā arī turpini. Ak, patiešām klusi, ikviens.

173 Vai jūs ticat, ka Viņš ir atnācis? Viņš ir. Vai Viņš joprojām sauc, kad Viņš atnāk? Lūk, ja vien jūs tikai ticēsiet. Ja vien jūs tikai ticēsiet Dieva Vārdam, Dievs dāvās to.

174 Tagad skatieties, man nebija laika sasaukt šeit lūgšanu rindu. Es grasos sasaukt viņus šovakar tur, ja Tas Kungs gribēs. Skolotājs ir atnācis. Viņš ir atnācis, lai piepildītu Savu Vārdu pēdējā dienā. Un tas, kas Viņš bija toreiz, Viņš ir arī šodien. Kāda bija Viņa izpausme vai identifikācija toreiz, tāda tā ir arī šodien, jo Viņš joprojām ir Dieva Vārds. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Un Dieva Vārds atpazīst domas, sirds nodomus. Un tas veids, kā Viņš darīja toreiz, ir tas veids, kā Viņš dara vienmēr. Viņš joprojām ir tas pats. Ja Viņš izdarītu to tieši tagad, vai jūs Viņam ticētu? Vai tas liktu jums ticēt Viņam?

175 Tagad, jūs, ļautiņi, kas atrodaties tur, ļaujiet man vispirms paskatīties, vai tur ir kāds, ko es pazīstu, vai kaut kur šeit sēž kāds, kuru es pazīstu.

176 Visur apkārt, *šeit* augšā, kas mani nepazīst, paceliet savas rokas; ja jūs zināt, ka es par jums neko nezinu, un jūs esat slimi, paceliet savas rokas. Man šķiet, ka visi. Labi, tagad ticiet. Vienkārši ticiet no visas sirds. Nešaubieties. Ticiet. Ticiet Dievam.

177 Es gribu palūgt jums būt patiešām klusiem un sēdēt. Tagad nepārvietojieties, lūdzu, nedariet to. Saprotat? Saprotat? Jūs esat dvēsele, ķermenis un gars. Un jūsu gars... Un Svētais Gars ir ļoti kautrs.

178 Cik daudzi atceras, pirms daudziem gadiem, kad Svētais Gars...kad es ierados šeit un teicu jums? Kad es ņēmu cilvēkus aiz rokas; Viņš pateica man, ka atnāks šī atpazīšana un tad turpināsies? Vai jūs atceraties to, atceraties? Un Viņš pateica: "Ja tu panāksi, ka cilvēki tev tic." Vai atceraties tos laikus pirms daudziem gadiem? [Sanāksme saka: "Āmen."–Tulk.] Jums ir jātic.

179 Es redzēju kādu vīrieti, es domāju, ka tas bija šeit, citā sanāksmē, viņš sēdēja tieši tur. Un Svētais Gars... Es vēroju viņu, kad es sludināju. Viņš bija kropls. Viņam padusēs bija kruķi. Un tiklīdz es sāku aicināt, pie tā vīrieša pienāca sātans, melna ēna. Es vēroju to ar savām acīm. Viņš piecēlās un izgāja. Viņš vienmēr būs kropls, saprotat. Un lūk, viņš...kaut gan viņš būtu dziedināts tieši tur, ja vien viņš tikai...tikai... Saprotat? Bet vienkārši, es nezinu, kāpēc. Es domāju, ka viņš vienkārši ieklausījās ienaidniekā. Bet, ja jūs stāvētu un vērotu tās ēnas, redzētu tās lietas tādos veidolos, kādas tās ir, un vērotu viņus, ko viņi dara. Saprotiet, tas būtu...

180 Lūk, es nevaru dziedināt. Cilvēks, kas saka jums, ka viņš var jūs dziedināt, viņš kļūdās. Jūs jau esat dziedināti. Bet tā ir Jēzus Kristus klātbūtnes atpazīšana. Lūk, ja Marta zināja, ka, ja viņa spētu Viņu atkal satikt, viņa saņemtu to, ko viņa vēlējās, jo Viņš bija izpaustais Vārds, vai tad mēs nevaram ticēt tikpat stipri šovakar, ticēt tam? Protams, mums būtu jātic. Viņš ir atnācis. Viņš ir atnācis, Viņš ir atnācis Svētā Gara veidolā. Tas ir tas, kas Viņš ir. Lūk, vienkārši lūdzieties.

181 Saprotiet, šeit augšā, ja kāds stāvētu šeit pie manis, tepat man blakus, vienkārši...vienkārši lūdzoties... Jūs redzat, tik daudz cilvēku lūdzas, tas notiek it visur šajā ēkā. Tev vienkārši tas ir jāvēro. Jūs nevarat pateikt: "Klausies, brāli Branham..." It nemaz. Es...es nevarētu to izdarīt, tāpat kā jūs nevarētu nosapņot priekš manis sapni. Saprotat? Jūs varētu redzēt sapni. Jūs...Dievs varētu izdarīt tā, ka jūs redzētu sapni par mani, jūs tam ticat, bet paši jūs to izdarīt nevarat. Jūs nevarat pateikt: "Brāli Branham, tagad es redzēšu sapni par tevi." Nē, jums tas neizdosies. Tāpat kā es nevaru redzēt vīziju. Tas, kas dod jums sapni, tieši tam tas ir jādara. Tieši tāpat ir ar vīziju.

182 Es redzu vīrieti, kas sēž tepat rindas galā, viņam ir artrīts. Ja viņš ticēs no visas sirds, Dievs dziedinās viņu no artrīta. Vai tu tici, ka Viņš to izdarīs, ser? Sēž tur, meksikānis, sēž rindas galā, vai tu ticēsi? Labi, ser.

183 Blakus tev sēž tā kundze, arī viņai ir artrīts. Vai tu tici, ka Dievs tevi dziedinās, kundze? (Vai *šim* te ir atskaņa? Es baidos, ka cilvēki to nedzird.) Vai dzirdat? Labi.

184 Kā ar to otru meksikāņu kundzi, kas sēž viņai blakus? Viņa cieš no kuņģa kaites. Vai tu tici, ka Dievs dziedinās tavu kuņģi, kundze?

185 Viņa to saņēma. Kad es redzu, kā tā gaisma nolaižas, tas nozīmē, ka tas ir noticis. Jā. Tieši tā. Tas viņai pieskārās. Tur nu tas bija, virpuļojot apkārt... [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] ...tas to izdara. Saprotat? Kad Viņš var atrast ticību! Saprotiet: "Viņš nevarēja izdarīt daudzas lietas viņu

neticības dēļ."

186 Šeit sēž sieviete, kas lūdzas, tieši šeit. Viņa ir nobijusies. Viņai tādai būtu jābūt. Viņai ir vēzis, ļoti smags stāvoklis. Es tevi nepazīstu, bet Dievs tevi pazīst. Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man par šo vēzi vai kaut ko citu? Paskatieties uz mani. Tur ir tik daudz cilvēku, kas lūdzas, saproti, tieši tāpēc es to saku. Paskatieties uz mums. Lūk, jā, tu neesi no šejienes, šīs nav tavas mājas. Tu dzīvo vietā, ko sauc par Portervilu, Kalifornijas štatā. Pareizi. Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man, kas tu esi? Viņš zina. Tavs vārds ir Vintama kundze. Pareizi. Tagad tici, un tas vēzis tevi atstās. "Ja tu vari ticēt!" Tas ir viss, ko Dievs prasa tev darīt. "Ja tu vari ticēt!"

187 Vai tad jūs neticat tam no visas sirds? Vai kāds šajā sekcijā *šeit* nevar noticēt? Skolotājs ir atnācis un jūs pasaucis. Viņš sauc jūs no nāves uz dzīvību, no slimības uz veselību.

188 Šeit sēž vīrietis, tepat aizmugurē, ar nolaistu galvu, lūdzas. Viņš patiesībā nelūdz par sevi, viņš lūdz par kādu citu. Tā ir kāda meitene. Tā ir viņa meita. Vai tu tici, ser? Tev ir problēmas ar kājām. Tev ir problēmas ar ceļgalu. Tā tas ir. Nevajag raudāt, tas ir Viņš, kas ir tev blakus. Tava meita ir slimnīcā, vai pareizi? Tuberkuloze. Tu tici. Vai tu tici? Skolotājs ir atnācis un sauc viņu. Vai tu ticēsi kā viņas tēvs? Vai ticēsi? Lai Viņš apmeklē viņu šovakar, un tevi. Lai tas beidzas.

189 Šeit ir kāds mazs zēns, mazs zēns ar brūnu seju. Viņš cieš no ādas slimības un astmas, mazs meksikāņu zēns, meksikāņu zēns, kas sēž tur. Viņš nav no šejienes. Viņš ir no Sanhosē. Vai tu tici, dēliņ? Vēl viena lieta, tavs tēvs ir šeit kopā ar tevi. Viņš ir kalpotājs. Tā tas ir. Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man, kāds ir tavs vārds? Vai tas ļaus tev tā patiešām stipri ticēt? Tavs vārds ir Rūbens. Tagad tici. Hm-hm. Dievs darīs tevi veselu.

190 Skolotājs ir atnācis, un Viņš sauc tevi. Ak, grēciniek, ak, slimais cilvēk, vai tad tu neredzi Skolotāju, izpaustu cilvēkos, ticīgo vidū? Viņš ir atnācis, lai pasauktu Savus ticīgos bērnus uz veselību. Viņš ir atnācis, lai pasauktu grēcinieku uz atgriešanos no grēkiem. Atkritēj, draudzes locekli, Skolotājs ir atnācis un sauc tevi.

191 Vai jūs tam ticat? Vai jūs ticat tam savas vajadzības dēļ tieši tagad? Ja tu tici, pacel savu roku un saki: "Es ticu savas vajadzības dēļ." Tad piecelies kājās un pieņem to. Skolotājs ir atnācis un sauc tevi. Un, lai kas tu nebūtu, lai kāda nebūtu tava vajadzība, Skolotājs ir atnācis, un Viņš sauc tevi. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

192 Tā parastā sieviete devās uz pilsētu un teica: "Nāciet, apskatiet Cilvēku, kurš pateica man, kas bija nepareizi." Tu negāji uz pilsētu. Tu atnāci un redzēji to pats, tāpēc Skolotājs ir atnācis un sauc tevi.

193 Paceliet savas rokas un slavējiet Viņu, un sakiet: "Kungs Jēzu, es esmu grēcinieks, piedod man. Es esmu atkritējs; pieņem mani atpakaļ, Kungs. Man ir vajadzīgs Svētais Gars; piepildi mani. Es esmu slims, dziedini mani. Es esmu kropls, dari mani veselu." Skolotājs ir atnācis un sauc tevi. Paceliet tagad savas rokas un slavējiet Viņu. Āmen.

194 (Nospēlējiet mums tagad kādu akordu: "Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu." Vai jūs zināt? "Viņu es slavēšu." Jūs to zināt, vai ne?)

Vai jūs ticat?

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,

Ak, slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

Godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

195 Vai jūs Viņu mīlat? Nu, vai tad jums nepatīk dziedāt Viņam, kamēr Viņš ir šeit? Viņš ir Gars, kas virzās viscaur šajā ēkā. Viņš zina jūsu sirdis, zina visu par jums. Nodziedāsim to Viņam no visas sirds.

Viņu es slavēšu...

Paceliet savas rokas, kad jūs to darāt.

Es...

Tagad vienkārši slavējiet Viņu.

...Viņu es slavēšu,

Ak, slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

Ak, godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

196 Ak, kundze, tu, kas esi ratiņkrēslā, ja vien tu vienkārši ticēsi nedaudz vairāk, tieši tur.

Pamēģināsim to vēlreiz. Es kaut ko gaidu.

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,

Ak, slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

Godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

197 Un tā, kad mēs to atkal dziedāsim, pagriezieties, paņemiet kādu pie rokas, kamēr mēs dziedāsim to, dziediet: "Viņu es slavēšu." Aiziet, tagad visi kopā.

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,

Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

Godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

198 Ak, grēcīgais draugs, vai tagad tu neatnāksi šeit augšā? Celieties un slavējiet Viņu, visi jūs, ļaudis. Visi jūs, ļaudis, kas vēlas apliecināt Viņu kā Glābēju. Viņa klātbūtnē, kamēr svētie pielūdz Garā, vai jūs neatnāksiet šurp un nenostāsieties? Sakiet: "Es gribu liecināt, šovakar. Es gribu Viņu slavēt. Es gribu atnākt. Es nekaunos no Viņa. Es gribu, lai pasaule uzzina, ka es pieņemu Viņu kā savu Glābēju, tieši tagad, kamēr Viņš ir klātesošs." Nāciet, kamēr mēs dziedam to.

Viņu es slavēšu...

Vai jūs neatnāksiet?

...Viņu es slavēšu,

Ak, slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

Ak, godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

199 Ak, tieši tā, kundze, nāc tik šurp. Kurš vēl nāks, Kristus klātbūtnē? Nāc tepat augšā, māsa, nostājies šeit.

200 Vai ir vēl kāds, kas vēlas, lai Viņš ir jūsu Glābējs, tieši tagad, kas nekautrējas? Viņš teica: "Ja jūs kaunēsieties no Manis cilvēku priekšā, tad Es kaunēšos no jums Mana Tēva un svēto eņģeļu priekšā." Ja jūs nekaunaties no Viņa tagad un gribat, lai Viņš kļūst par jūsu Glābēju, kamēr Viņš ir šeit! Jūs esat Viņu redzējuši. Tas ir tik perfekti, pats Vārds dara Sevi zināmu. Nāciet augšā, kamēr svētie tagad atrodas pielūgsmē. Vai jūs neatnāksiet?

201 Lai Dievs svētī tevi, ser. Lūk, nāk veca kundze, jau cienījamā vecumā. Vai jūs tagad neatnāksiet?

Viņu es...

Tagad dziediet to.

...Viņu es slavēšu...

202 Pareizi, jaunie cilvēki, nāciet šurp uz šejieni. Vienkārši slavējiet. Lai Dievs tevi svētī, kundze, tieši tā tas ir jādara. Lai Dievs jūs svētī, jaunieši.

...kurš par grēcniekiem kauts;

Godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

203 Kamēr kalpotāji pieiet pie šiem cilvēkiem, vai neatnāks vēl kāds? Atkritēj, vai tu atnāksi un pateiksi: "Man ir kauns par savu dzīvi." Viņš ir šeit. Vai jūs ticat, ka es esmu Dieva kalps? Paceliet savas rokas. Nu, Jēzus Kristus ir mūsu vidū. Vai tu neatnāksi?

Slavējiet Viņu...

Vai tu neatnāksi, lai Viņu godinātu?

...ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis...

204 Marta, vai tu nāksi, vai arī tu sēdēsi mājās ar Mariju? Vai tu paliksi tur kādā organizācijā un teiksi: "Ak, mana draudze netic tam šādā veidā," kad Kristus ir izpaudies? Vai tu grasies sēdēt tur un teikt šādi, vai arī tu iziesi? "Nu, es tev pateikšu, kad es..." Nē. Šodien, šī ir tā stunda. Nāve grozās tev apkārt, tāpat kā Jaira meitai.

205 Nāc tagad! Atkritēj, nāc tagad. Grēciniek, nāc tagad. Ir pienācis laiks. Skolotājs ir atnācis, un Viņš sauc tevi. Viņš sauc tevi. Tu saki: "Kā es varu to zināt?" Viņš izmanto manu balsi. Ja Viņš izmanto manu balsi, lai pateiktu par slimībām, kaitēm un citām lietām, vai tad tu nezini, ka Viņš sauc arī no grēka? Nāc ārā! Nāc tagad, šī var būt pēdējā iespēja, kāda tev jebkad būs.

206 Vēlreiz, šeit vēl ir tādi, kam vajadzētu nākt, draugi. Es negribu jūs samulsināt, aicinot jūs šādā veidā. Tas nav pareizi. Ja jūs reizēm varbūt... Tie farizeji domāja, ka viņi ir glābti, bet viņi nebija. Jūs domājat tieši tāpat. Nāciet tagad.

207 Pārliecinieties! Nevajag, nevajag riskēt ar kaut ko daļēju. Ja tavā prātā ir kaut mazākās šaubas, nekādā gadījumā neriskē. Nāc tagad. Tagad ir īstais laiks, tagad, kamēr tas avots ir atvērts, kamēr Svētais Gars ir šeit. Skolotājs ir atnācis. Tās nelielās šaubas, tas ir tas, ko Viņš mēģina tev pateikt: "Tu šaubies." Atdod to. Nāc tagad. Skolotājs ir atnācis un sauc tevi. Pareizi, vienkārši turpiniet nākt, turpiniet nākt.

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,

Vai tad tu neatnāksi, lai slavētu Viņu?

Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

Godiniet Viņu, visi jūs, ļaudis,

Jo Viņa Asinīs katrs traips ir zudis jau.

208 Tagad, kamēr grēcinieki nāk, lai pieņemtu Viņu, lai ļaudis slavē Viņu, kamēr mēs dziedam to. Ar augšup paceltām rokām, dziediet, lai slavētu Viņu, lūk, visi kopā.

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,

Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;

209 Vienkārši slavējiet Viņu! Jūs, ļaudis, kas esat šeit, lūdziet, prasiet, lai Viņš jums piedod. Tieši to Viņš izdarīs. Skolotājs ir atnācis, sauc tevi. Lai Dievs jūs svētī.

TAD JĒZUS ATNĀCA UN PASAUCA

(Then Jesus Came And Called)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 13. februārī Tularē, Kalifornijas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 64-0213 ilgst 1 stundu un 8 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2026. gadā.